

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 141, 332, 531, 777

Čtení: J 13, 31 – 38

Text: J 17, 1

Po těch slovech Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: „Otče, přišla má hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.“

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas“ říká biblický kazatel. Ježíš až do této chvíle vytrvale říkal: „Ještě nepřišla má hodina.“ Nyní je ale tomu jinak. „Otče, přišla má hodina“ modlí se Ježíš. „Oslav svého Syna.“ Je to vlastně modlitba církve, zde evangelistou vložená do Ježíšových úst. Proto nám to zní možná zvláště, že se Ježíš modlí za své vlastní oslavení. Ale Ježíš se tu modlí tak, jak se máme modlit my: „Otče, oslav svého Syna.“ Tedy ne mě, ne nás, ne křesťany, ne církev. My se máme se modlit za větší Boží slávu. Za to, aby byl oslaven Bůh Ježíš Kristus.

Podíváme-li se do slovníku, zjistíme, že pojem „sláva“, ř. doxa, má svůj původ ve slovu „mínění, pověst, reputace, věhlas, proslavení“ dnes bychom možná řekli spíše „popularita“. Když ale budeme zkoumat, jaká je ta sláva, za kterou se tu Ježíš modlí, budeme možná překvapeni. Čím se to Ježíš na zemi tak proslavil? Co jej učinilo známým a slavným? To je to největší překvapení: Hodina Ježíšovy největší slávy splývá v Janově evangeliu s hodinou ukřižování, s hodinou oběti. To je chvíle, kdy je Ježíš na vrcholu. Kdy je vyvýšen, povýšen nad všechno ostatní. To je jeho hvězdná chvíle – jeho hodina slávy.

Stáli byste o takovou slávu? Který zpěvák nebo herec by se chtěl proslavit veřejnou pohanou? Která kandidátka soutěže krásy by se chtěla proslavit mučednictvím? Který politik by se toužil proslavit prohrou ve volbách, či skandováním svých odpůrců slovy: „Ukřižovat!“

Ježíšovou slávou je jeho potupná smrt na kříži. Když se modlí: „Otče, přišla má hodina, oslav svého Syna“ tak myslí právě na své sebeobětování. Ježíšovi nejde o sebe jako o člověka. Jemu jde o větší Boží slávu. Modlí se: „Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.“ Kristova oběť totiž není samoučelným hrdinským mučednictvím. Má za účel proslavit, zpopularizovat Boha jako toho, kdo se z lásky obětuje pro lidi. Bůh se má stát mezi lidmi známý a slavný svou bezbřehou láskou k člověku. Láskou, která jde až za hranice všech představ a vydává se člověku všanc. Ježíš tu reprezentuje Boha, kterého lidé soudí, na kterého lidé hážou kdejakou špínu, na kterého plivají, kterému se posmívají do tváře a on to snáší, on se nehájí, on to přijímá a bere na sebe tento kříž. Boží sláva znamená Boží prohru před lidským tribunálem, znamená, že Bůh neobstál na lidském soudu. Ježíš je před lidmi jako Bůh na lavici obžalovaných. A je dodnes obžalován a posmíván, proč nezasáhne, proč neudělá to či ono, proč nesestoupí z kříže, proč nepomůže sobě i nám.

Bratři a sestry, toto že má být ta nádherná Boží sláva? Ten Boží majestát? Není lepší hlásit se v tomto světě k někomu, kdo má podle lidských měřítek lepší reputaci, komu více stoupají volební preference, komu stoupají akcie na burze, kdo lépe prokáže, že si dovede na světě zjednat pořádek? Jsou lidé, pro které je křesťanství slabošským náboženstvím. Takové lidi Kristova sláva ničím neoslání.

Pak je tu ještě další typ lidí, kteří sice věří v Ježíšovu slávu, ale zaměnili ji za slávou lidskou. A ke Kristu se hlásí, protože mají za to, že je to vlastně velmi výhodné. Mají za to, že Kristus je lepší než nejlepší životní pojišťovna, že Kristus je lepší lékař než běžní doktoři, že víra v Krista je jeden z dobrých způsobů, možná ten nejlepší, jak dosáhnout vlastní spásy a věčného života. Jestliže mi něco přinese nějaké osobní výhody, pak na to chci spoléhat, ať

už je to cokoliv, třeba právě Kristus. Stanou-li se takoví lidé křesťany, pak dovedou podmanivě lákat a nabízet víru jako tu nejlepší značku, jako tu nejlepší kvalitu, která dává člověku pocit jistoty a bezpečí. Hlavně se přitom nesmí moc zmiňovat, že víra přináší také utrpení, škody a ztráty, anebo se to musí napsat někde pod čarou a jen velice drobným písmem, které nikdo nečte. To je ale klamavá reklama. A kdo jí podlehne, může prožít časem veliké zklamání.

A přece, bratři a sestry, navzdory tomu, co jsem řekl, Kristova sláva znamená také něco nesmírně krásného a nádherného. Ježíš skutečně přináší lidem to, co jinde nekoupíme. Bible to nazývá třeba „spasení“ nebo „život věčný“. Ale skutečně nejde o žádný „elixír mládí“, nejde o „recept na nekončící dlouhověkost“ nebo jiný trháček, který by farmaceutickým firmám zaručil vysoké zisky. V Bibli čteme jasně: „Život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Čili poznání Boha a Ježíše Krista – v tom je tajemství věčného života. Ale opět pozor, aby nedošlo k nedorozumění: Nemyslí se tím žádné vědecké poznání, ani nějaké gnostické zasvěcení do tajných náboženských kultů, nejde o poznání smyslové ani rozumové. Slovo „poznání“ se v Bibli používá zástupně pro vyjádření toho nejhlubšího, nejintimnějšího vztahu lásky. Jde o naprosté odevzdání se tomu druhému. Vyjadřuje se tím obraz církve jako nevěsty Kristovy, která touží poznat svého chotě. Někdo se může domnívat, že takové přirovnání je až příliš odvážné a choulostivé. Ale apoštol Pavel zcela otevřeně mluví o Kristu a o církvi jako o milencích. Na základě biblického ustanovení přirovnává vztah Krista a církve k manželství: `Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo`. Je to velké tajemství, které vztahuje na Krista a na církve“ říká ap. Pavel v 5. kap. listu Efezským. Kristus a církve se mají stát jedním tělem. Což to také demonstrujeme při večeři Páně, kdy jako církve spolu tvoříme jedno tělo Kristovo. Je to předjímání toho žádoucího spojení s Kristem na věčnost. Život věčný není nic jiného, než splnění této odvěké křesťanské naděje, že, cituji: „pak už navždy budeme s Pánem“. Kdo nežije a ani nechce žít s Pánem, tomu život věčný není určen. Nebyl by mu k ničemu. To by pro něj bylo spíše za trest. A Bůh nechce člověka navěky trestat. Zůstat navždy bez Boha je sice svobodná lidská volba a Bůh ji respektuje. Ale bible takovou volbu nazývá peklem.

Kristus však přišel na svět, aby se jako ženich předvedl nevěstě a zjevil jí svou slávu. Na nic si přitom nehraje. Zjevil svou slávu na kříži. Je to sláva Boží lásky, která nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy, nemá radost ze špatnosti, je to láska, která nikdy nezanikne, a ať se děje cokoliv, vydrží. Vydrží posměch, urážky, vydrží život i smrt. Tím to totiž pro ni nekončí. A já jsem spolu s apoštolem Pavlem jist, že ani smrt ani život, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od této lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, miluješ nás odvěkou láskou, proto jsi za nás položil svůj život a toužíš po tom, abychom to poznali a uvěřili, že ty jsi náš pravý ženich, spasitel a Pán. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, chválíme tě a děkujeme ti, že tvé evangelium spásy proniká i k nám. Kéž ti věříme, i když ti nemůžeme vždy rozumět. Kéž tě umíme chválit nejen za velké věci, ale i za maličkosti v našem životě. Kéž se dovedeme sdílet o víru a naději, kterou v tobě máme. Kéž radost, pokoj a láska naplní naše dny. Modlíme se za své blízké, za ty, kteří se trápí pod těžkými břemeny. Svěřujeme ti náš sbor, jednotlivé rodiny i jednotlivce. Dávej svůj pokoj tam, kde je mnoho starání, obav a nervozity. Dávej své odpočívání lidem znaveným a uštváným. Pane, kéž tvé dobré dílo ve světě vidí hlavně ti, kteří mají neradostný život, kteří žijí v nouzi, v nepokoji, ve strachu, v nespokojenosti. Pane, prosíme tě, působ svým Duchem jednotu mezi církvemi, ale také uvnitř jednotlivých sborů. Kéž je církev v tomto světě i zde na tomto místě tvou krásnou nevěstou, ozdobenou pro svého ženicha. Amen.*